

διὰ πρώτην φοράν τὰ «Χελιδόνια» τοῦ Ὠ-
τράν, ὁπερέττα ἡ ὁποία ἐνθυμίζει τὴν «Μαμ-
ζὲλ Νιτούς». Ὑπάρχει ἐν μοναστηρί, τὸ παρθε-
ναγωγεῖον τῶν Χελιδόνων, ὅπου εἰσδύουν ἄρρε-
νες μετημφιεσμένοι εἰς κορίτσια καὶ εἰς παπά-
δες. Ἡ πεταχτὴ μουσικὴ τοῦ νέου ἔργου τοῦ
συνθέτου τῆς «Μασκότ» ἔχει τὸν χαρακτηρι-
στικὸν τύπον τῆς Γαλλικῆς χάριτος. Ἡ κ. Ἐν-
κελ ὡς μαθήτρια καὶ ὁ κ. Δράμαλης ὡς καπου-
κίνος ἔδωσαν πολλὴν ζωὴν.

— Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐκπαιδευτικὸς Σύνδεσμος
διοργάνωσε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ»
παράστασιν ὑπὸ τῶν μαθητριῶν τοῦ Ἀνωτέρου
Παρθεναγωγείου τοῦ Συνδέσμου εἰς μνήμην
τῆς ἰδρυτρίας Αἰκατερίνης Λασκαρίδου. Ἐπαί-
χθη ἡ «Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι» τοῦ Εὐρυπίδου,
μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Ι. Σακελλαρίδου, καὶ ἡ μονό-
πρακτος σχολικὴ ὁπερέττα τοῦ κ. Θεοφ. Σακελ-
λαρίδου. Τὸ μάθημα τῆς Γαλλικῆς.

— Εἰς τὸν θίασον τῆς δίδος Κοτοπούλης ἐκτά-

κτως θὰ παίξῃ ἡ ἀρίστη δραματικὴ δις Εὐφρ.
Κατσιοκοπούλου, ἥτις παρηκολούθησε, ὡς γνω-
στόν, μαθήματα δραματικῆς εἰς τὸ Παρίσι.

Εἰς τὴν «Ἀλάμπραν» νέος θίασος τοῦ κ. Γο-
νίδου ἐγκατεστάθη μὲ τὴν κ. Δελενάρδου καὶ τὰς
δίδας Λάσκαρη καὶ Λολότταν Ἰωαννίδου.

Εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ὁ θίασος τοῦ κ. Σα-
μαρτζῆ μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν κ. Καλογερί-
κου, τὴν δ. Ντίναν Παντοπούλου, τὴν δίδα Ἰατρί-
δου καὶ τοὺς κ. κ. Λύτραν, Μηλιάδην καὶ Καν-
τιώτην.

Εἰς τὸ «Κεντρικόν» ἐγκατεστάθη καὶ ἐφέτος
ἡ ὁπερέττα τῆς κ. Ἀφεντάκη. Εἰς τὰ «Διονύσια»
ὁ θίασος Νίκα—Φύρστ μὲ τὸν Βιλλάρ καὶ τὴν
Βορδώνη. Ὁ κ. Πλέσσας ἐπανήλθεν εἰς τὴν
παλαιάν του καλλιάν, τὸ «Ἀθήναιον». Ὁ θία-
σος Ἐγκελ θὰ παίξῃ εἰς Πάτρας μέχρι τοῦ Ἰου-
λίου, ὅτε θὰ δώσῃ παραστάσεις εἰς τὸ θέατρον
Φαλήρου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ὑπὲρ τῶν πυροπαθῶν τῆς Θεσσαλονίκης οἱ καλ-
λιτέχναι μας προσέφεραν ἔργα τῶν ὅπως πωληθῶ-
σιν, ὅσα δὲ μείνωσι τεθῶσιν εἰς λαχεῖον. Τὰ ἀπο-
σταλέντα, 79 τὸν ἀριθμὸν, ἐξετέθησαν ἐν τῇ εἰδικῇ
αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ». Τὰ πλεῖστα αὐτῶν ἦσαν
γνωστά, σκίτσα τὰ περισσότερα· οἱ καλλιτέχναι βέ-
βαια δὲν προσέφεραν ἔργα ἀξίας, ἀφοῦ ἄλλως τε
ἐπρόκειτο νὰ διατεθῶσιν εἰς λαχεῖον. Ἐν τούτοις
μερικὰ ἦσαν πολὺ καλά. Ἀξία μνείας ἔργα ζωγρα-
φικὰ εἶνε περὶ τὰ 20, τὰ ἐξῆς: Τοῦ κ. Ὁθω-
ναίου μία μικρὰ ὕδατογραφία παριστῶσα τοπεῖον,
τῆς δεσποινίδος Λασκαρίδου τὰ Ἄνθη, τοῦ κ. Λα-
ζαρή τὸ Λυχνάρι, τοῦ κ. Στ. Λάντσα ἡ Ἀγία Σοφία
τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ κ. Ε. Θωμοπούλου ὁ Χωρι-
κός, τοῦ κ. Βαρέρη ἡ Βλαχοπούλα, τοῦ κ. Ἀξελῶ
τὸ Γύφτικο, τοῦ κ. Βυζαντιοῦ ἡ Ἐξοδος ἐκ τοῦ θεά-
τρον, τοῦ κ. Μποκατοιάμπη ἡ Ἀκρόπολις, τοῦ κ.
Λουκίδου ἡ Λυκόβρυσι, τοῦ κ. Ζωγράφου τὸ Γάϊσμα
τοῦ κ. Ροῦλου ἡ Οἶτη, τοῦ κ. Χρηστοφῆ ἡ Καστέλλα,
τῆς κ. Γεωργαντῆ σκίτσο ἀπὸ τὰ Μέγαρα, τοῦ κ.
Δήμα τὸ Δειλινὸ, τῆς δεσποινίδος Στεφάνου τὸ Ἔωκ
κλήσι, τοῦ κ. Βικάντου ἡ Κυρία μὲ τὸ γατάκι, τοῦ κ. Θ.
Ἀγγέλου τὸ Μάθημα, τοῦ κ. Φερεκίδου ὁ Μεβλαχα-
νὲς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς δεσπ. Ἀναγνωστοπού-
λου ἐν ὑπαίθριον σκίτσο. Ἐξ αὐτῶν ἠγοράσθησαν
μόνον τρία, ἡ Ἀγία Σοφία ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ζωγρα-
φίδου, ἡ Βλαχοπούλα καὶ τὸ Γύφτικο ὑπὸ τοῦ κ. Κ.
Ζέγγελη. Ἀτυχῇ ἢ μάλλον ἄγρια ἔργα ἦσαν ἑνας
ὁστεώδης ἄνθρωπος τοῦ κ. Ν. Λύτρα καὶ ὁ ἥρως
Παῦλος Μελάς τοῦ κ. Ἰακωβίδου, ὃν παρέστησε βα-
ρὺθυμον, παρὰ τὴν γλυκύτητα, ἥτις τὸν ἔχα-
ρκτηρίζε.

Ἐκ τῶν γλυπτικῶν ἔργων διεκρίνοντο τοῦ κ. Φω-

σκόλου σκίτσο ἐνὸς ἐφέδρου μὲ τὸν τίτλον «Ἀέρα»!
τοῦ κ. Θωμοπούλου ὁ Σατανᾶς, τοῦ κ. Τόμπρου μία
κεφαλὴ κορασίδος, τοῦ κ. Γεωργαντῆ ἡ Βιοπάλη δυ-
νατὸν εἰς ἔμπνευσιν, τοῦ κ. Ἀλεξανδροπούλου ὁ τραυ-
ματίας καὶ τοῦ κ. Ζευγώλη ἡ Μεταφορὰ ταυματίου.

— Μία ἀληθινὴ καλλιτεχνικὴ νεκρανάστασις ἠγγέλ-
θη ἐκ Τήνου, ἐν νέον θαῦμα ὥραϊον τῆς νήσου τῶν
καλλιτεχνῶν καὶ τῶν θαυμάτων. Ὁ Γιαννοῦλης Χα-
λεπᾶς ὁ μέγας καλλιτέχνης τῆς Κοιμωμένης τοῦ Νε-
κροταφείου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Σατύρου, ὅστις ἀπώ-
λεσε τὰς φρένας κατὰ τὴν σύλληψιν τῆς Μηδείας
φονευούσης τὰ τέκνα τῆς πρὸ 35 ἐτῶν, ἔκτοτε δὲ πε-
ριεπλανᾶτο αἰγοβοσκὸς εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Πανόρμου,
χωρίου τῆς Τήνου, αἰφνης κατὰ τὸ νέον ἔτος, ἐγκα-
τέλειψε τὸ ποιμνιὸν του, μετέβη εἰς τὸ πλησίον λα-
τομεῖον, ἤρχισε νὰ συλλέγῃ ἀπὸ τὰς σχισμάδας τῶν
μαρμάρων πηλόν, ἐπέστρεψε εἰς τὴν πατρικίαν του
οἰκίαν καὶ ἐπεδόθη εἰς καλλιτεχνικὴν δημιουργίαν.
Ὁ καλλιτέχνης, ὁ θεωρούμενος ὡς νεκρὸς διὰ τὴν
τέχνην διὰ παντός ἀνέκτησε τὴν σκέψιν καὶ ἐργάζεται
ἤδη, ὡς νὰ μὴ ἐμεσολάβησε 35 ἐτῶν πνευματικὴ τύ-
φλωσις καὶ ἀδράνεια καλλιτεχνικῇ. Εἰς τὸ γεόπηκ-
τον πρόχειρον ἐργαστήριον του παρουσιάζει ἕξ
προπλάσματα. Ἐν παριστᾷ νεαράν γυναῖκα πλαγίως
κεκλιμένην, τὴν Ἀριάδην. Ἄλλο ἔργον εἶνε ἐν
σύμπλεγμα γυναικὸς ἐχούσης χαριέντως ἐστραμμένην
τὴν κεφαλὴν ἐνθ' πρὸ αὐτῆς γονυπετὴς ἀνὴρ κρατεῖ
τὴν χεῖρά της ὡς νὰ ἱκετεύῃ τὴν ἡμίγυμνον ἐκείνην
γυναῖκα. Τὸ σύμπλεγμα παριστᾷ, κατὰ τὸν Χαλεπᾶν,
τὸν πρίγκιπα καὶ τὴν πριγκίπισσαν Τυρνορέσκη. Τίς
ἡ ἱστορία τῶν Τυρνορέσκη αὐτῶν, ἄγνωστον. Τὰ ἄλλα
ἔργα εἶνε ἐν πρόπλασμα Σατύρου, εἰς ἱερεὺς καθολι-
κὸς καθήμενος ἐπὶ θρόνου, καὶ εἰς ὥραιότατος ἄγγε-
λος κρατῶν βιβλίον καὶ καταγράφων τοὺς μέλλοντας
νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

Ο γλύπτης Γιαννούλης Χαλεπάς

Ἡ δὴμιγος αὕτη καλλιτεχνικὴ παραγωγὴ τοῦ πνευματικῶς ἀναβιώσαντος καλλιτέχνητος παρουσιάζει τὴν ἔμπνευσιν τῆς εἰς μίαν τόσῳ περιέργῳ, ὅσῳ καὶ ἱκανοποιητικὴν ἔτασιν. Ὁ κ. Γ. Μαρίνος ὅστις ἀπὸ τριετίας ἀπέστειλε μηνιαίως 25 δρ. ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς γλύπτου εἰς τὴν ἀδελφὴν του, ἔστειλεν ἤδη 250 δραχμὰς. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ διάνοια τοῦ ἐπιφανοῦς γλύπτου διανοιγομένη ὀλογὲν εἰς τὸ φῶς, θὰ μᾶς δώσῃ νέα μεγάλα ἔργα, ἀντάξια τῶν ἔργων τῆς πρώτης καλλιτεχνικῆς του ὁρμῆς.

— Διωρίσθη καθηγητὴς τῆς ρυθμολογίας ἐν τῇ σχολῇ τῶν Καλῶν Τεχνῶν ὁ ἀρχιτέκτων κ. Δ. Τσιπούρας.

— Ἐψηφίσθη εἰς τὴν Βουλὴν νόμος διαρρυθμίσεως καὶ ἀναδιοργανώσεως τῆς Ἑθνικῆς Πινακοθήκης.

Διὰ τοῦ νόμου τούτου ἡ πρὸς ἐπίβλεψιν τῆς Πινακοθήκης ἐπιτροπὴ καταργεῖται ἀντικαθισταμένη δι' ἑπταμελοῦς διαχειριστικῆς ἐπιτροπῆς, καθίσταται δὲ καὶ πενταμελὲς καλλιτεχνικὸν συμβούλιον, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ σχολείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν ὡς Προέδρου, τοῦ διευθυντοῦ τῆς Πινακοθήκης ὡς εἰσηγητοῦ, ἐνὸς καθηγητοῦ τῆς γλυπτικῆς, ἐνὸς ἐξ ἐπαγγέλματος ζωγράφου καὶ ἐνὸς φιλοτέχνητος.

Καθορίζεται ἡ ἀναγραφή κατ' ἔτος εἰς τὸν Προϋπολογισμὸν κονδυλίου 30,000 δρ. πρὸς πλουτισμὸν τῆς Πινακοθήκης δι' ἔργων ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς, χαρακτικῆς, διακοσμητικῶν τεχνῶν καὶ ἐκμαγείων. Ἀσμβάνεται δὲ πρόνοια ὅπως τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ τούτου διατίθεται διὰ σύγχρονα Ἑλληνικὰ ἔργα.

Τὸ προσωπικὸν τῆς Ἑθνικῆς Πινακοθήκης ὀρίζεται ὅτι θ' ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ διευθυντοῦ, τοῦ γραμματέως, τοῦ ἐπιμελητοῦ καὶ πέντε συντηρητῶν.

Ὅρίζεται ἐπίσης ὅτι ἡ Πινακοθήκη θὰ περιλαμβάνῃ: α') ἀρχαῖα ἔργα ζωγραφικῆς προσερχόμενα ἐκ τῶν ἀνὰ τὸ Κράτος ἀνασκαφῶν ἢ ἐξ ἀγορῶν καὶ δωρεῶν, β') ἔργα ζωγραφικῆς Βυζαντινῆς καὶ Χριστιανικῆς τέχνης μέχρι τῆς Ἀναγεννήσεως, γ') ἔργα ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς συγχρόνων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, δ') ἔργα χαρακτικῆς ἀπὸ τῆς Ἀναγεννήσεως μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ε') ἔργα τῶν διακοσμητικῶν τεχνῶν ἀπὸ τῆς Ἀναγεννήσεως μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων καὶ ζ') ἐκμαγεῖα ἐξεχόντων ἔργων πάντων τῶν αἰώνων.

Ἡ Πινακοθήκη θὰ περιλαμβάνῃ καὶ ἐργαστήριον συντηρήσεως καὶ ἐπισκευῆς παλαιῶν εἰκόνων εἴτε εἰς αὐτὴν ἀνηκουσῶν εἴτε καὶ εἰς ἄλλα δημόσια ἰδρύματα ἢ δημοτικά ἢ κοινοτικά ἢ καὶ εἰς μοναστήρια καὶ ναοὺς.

Κατόπιν ἀδείας τοῦ διευθυντοῦ τῆς Πινακοθήκης, θὰ ἐπιτρέπεται ἡ ἀντιγραφὴ ἔργων περιλαμβανομένων εἰς αὐτήν.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Πινακοθήκης δύναται νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν εἴτε χάριν πλουτισμοῦ τῆς Πινακοθήκης εἴτε πρὸς μελέτην τῶν ἀφορώτων εἰς τὴν ὁργάνωσιν καὶ λειτουργίαν αὐτῆς. Ἐπίσης οἱ ἐπιμεληταὶ καὶ οἱ συντηρηταὶ τῆς Πινακοθήκης δύνανται νὰ ἀποστέλλωνται ἐντὸς τοῦ Κράτους πρὸς ἐκτέλεσιν ἐργασιῶν συντηρήσεως ἢ ἐπισκευῆς παλαιῶν ἔργων ζωγραφικῆς.

— Ὁ κ. Ν. Γεωργαντῆς ἐκτελεῖ μνημεῖον τοῦ Πέτρου Βλάχου, τὸ ὁποῖον κοσμεῖ συμβολικὸς ἄγγελος φυσικοῦ μεγέθους κρατῶν ἐν ἀναγλίφῳ μορφὴν κορασίδος καὶ ρίπτων κρῖνον ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπίσης ἐργάζεται εἰς μνημεῖον τοῦ Ρίτσου, τὸ ὁποῖον διακρίνεται διὰ τὸν συγχρονισμόν τῆς παραστάσεως τοῦ νεκροῦ, ὁλοσώμου καθημένου ἐπὶ ἔδρας. Ἐκτὸς αὐτῶν ἀσχολεῖται εἰς δημιουργικὸν φανταστικὸν ἔργον «Μετὰ τὸν ζυγόν», μιᾶς κεκλιμένης κεφαλῆς ἐν θλίψει, ἣν ἐκφράζουν κυρίως, καίτοι κλειστοί, οἱ ὀφθαλμοί.

— Ἐν Λονδίνῳ ἡ δεσποινὶς Χαρίκλεια Ἀλεξανδρίδου διοργάνωσεν ἐκθεσιν περιλαμβανούσαν τεσσαράκοντα ἔργα τῆς. Ἐξ αὐτῶν περισσότερα εἶνε τὰ τοπεῖα, ἄλλα μὲν παραθαλάσσια τῆς Βρετανίας καὶ ἄλλα χαρακτηριστικὰ γωνία τοῦ κήπου τοῦ Λουξεμβούργου. Εἰς τὰ πρώτα ἡ γραμμὴ εἶνε δυνατὴ μὲν, ἀλλ' ἀτελείωτη, ὁ χρωματισμὸς ἐκφραστικὸς, ἀλλὰ στοιχειώδης. Τὰ δευτέρα εἶνε περισσότερον ἐπιτυχή. Ἔχουν μίαν ἡμερὴν μελαγχολικὴν ἔκφρασιν. Δύο-τρία ἐσωτερικὰ ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ἐκθέτει, προσοδίδουν μίαν βαθεῖαν θρησκευτικὴν μυστικοπάθειαν, αἱ δὲ προσωπογραφίαι—τέσσαρες ἐν ὅλῳ—εἶνε ἐλεύθερα ζωγραφισμένα, μὲ μίαν ψυχικὴν μᾶλλον ἢ τεχνικὴν ἀποτύπωσιν.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Τὸ πρόγραμμα τῆς τετάρτης συναυλίας τῆς Ὁρχήστρας τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἦτο πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἦρχισε μὲ τὴν δευτέραν συμφωνίαν τοῦ Ρώσσου μουσουργοῦ Μπαστοντίν, καὶ ἄλλοτε παιχθεῖσαν, ἡ ὁποία δὲν ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν, ἥς ἦτο ἀξία, μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν βαρύθυμον σλαβικὴν ἔμπνευσιν, σύνθεσις ἀναγομένη εἰς τὴν φαντασίαν μᾶλλον τοῦ συμφωνικοῦ ποιήματος παρὰ εἰς τοὺς αὐστηροὺς κανόνας τῆς Συμφωνίας. Τὸ scherzo τῆς Συμφωνίας εἶνε πρωτότυπον, γραμμικὸν εἰς γοργοτάτην τετραμερῇ ὁγῶγῃ. Τὸ δὲ andante διακρίνεται διὰ τὴν γλυκυτάτην μελωδίαν του. ἦν ποικίλλουν δραματικά ἐπεισόδια. Κατόπιν ἡ ὁρχήστρα ἔπαιξε μὲ ἐξαιρετικὴν προσοχὴν τρεῖς ἑλληνικάς Μουσικὰς εἰκόνας τοῦ διευθυντοῦ τῆς κ. Ἀρμ. Μαροῦ. Δὲν εἶνε πρώτη φορὰ ποὺ ἐπαίχθησαν αἱ δύο ἐξ αὐτῶν, τὸ Μοιρολόγι καὶ τὸ Πάσχα ἐν Ἀττικῇ, ἀλλ' ἠκούσθησαν καὶ πάλιν πολὺ εὐχαρίστως. Τὸ Μοιρολόγι εἶνε ἐν πένθιμον ἄσμα τῆς Θεσσαλίας· ὁ πυρὴν τῆς μελωδίας αὐτῆς εἶνε πολὺ βραχὺς, ἀλλ' ὁ συνθέτης τὸν ἀνέπτυξε, προσ

παθίσας νὰ τηρήσῃ τὴν ὁμοιογένειαν τοῦ πενθίμου χαρακτήρος τῶν Ἑλληνικῶν ἐπικηδείων πομπῶν. Τὸ Πάσχα ἐν Ἀττικῇ εἶνε μία μουσικὴ περιγραφή Μεγαρίτικης ἐορτῆς. Τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν προηγήθη μία διασκευὴ ὑπὸ τοῦ κ. Μαροῦ τοῦ «Τσοπανόπουλου» γνωστοτάτης μελωδίας τοῦ κ. Ν. Κοκκίνου, ἣν ὁ κ. Μαροῦ ἐνηρμόνησε καὶ ἐνορχήστρωσε διὰ νὰ ἀναπτύξῃ ἐπὶ μᾶλλον τὴν εὐτυχή ἔμπνευσιν ἐνὸς αὐτοδιδάκτου λαϊκοῦ συνθέτου. Ἐκ τῶν τριῶν συνθέσεων, τὸ Μοιρολόγι εἶνε τεχνικῶς ἡ ἀνωτέρα. Τὸ θαυμάσιον δημοτικὸν μοτίβο ἐξελλίσσεται μὲ ἀγνὴν καλλιτεχνικὴν διάθεσιν καὶ ἐν ἁρμονικῇ ἐπεξεργασίᾳ.

Ἡ κ. Εἰρήνη Διὰλιου, τὸ γένος Πάλλη, ἐτραγούδησε τρία τραγούδια τοῦ συζύγου της κ. Δ. Διὰλιου, τοῦ γνωστοῦ ἐκ Πατρῶν συνθέτου. Τὰ δύο ἐξ αὐτῶν εἶνε μελοποιήσεις δύο ποιημάτων τοῦ Λευκαδίου ποιητοῦ κ. Α. Σκιαδαρέσι, τὸ δὲ τρίτον—τὸ Ντέρτι ἐνεπνεύσθη ἀπὸ στίχους δημῶδους ἄσματος ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Ν. Πολίτου. Τὰ δύο πρῶτα, δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ἑλληνικόν, ἀλλὰ καὶ ἐκφεύγουν τοῦ συνήθους τύπου τῶν romances. Ἐχουν ἀτομικότητα, μίαν μυστικοπάθειαν εἰλικρινή. Τὸ τρίτον παρουσιάζει μίαν διαίσθησιν τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς. Ἡ ἐκτέλεσις ὑστέρησεν. Ἡ φωνὴ τῆς κ. Διὰλιου δὲν ἤρесе μὲ τὰς ἀποτόμους μεταπτώσεις, ἡ δὲ ὀρχήστρα δὲν ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ποιήσεως ἐν τῇ ἀποδόσει τῆς μελωδίας.

Ἡ καθηγήτρια τοῦ κλειδοκυμβάλου δεσπ. Λήδα Εὐλαμπίου ἐποίησε μετὰ τῆς ὀρχήστρας τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 εἰς τὸ ἔλασσον Κονσέρτο τοῦ Saint-Saëns. Ἐξετελέσθη μὲ πολλὴν τέχνην καὶ εὐσυνειδησίαν. Ἡ δ. Εὐλαμπίου, κυρία τοῦ ὀργάνου, διεκρίθη διὰ τὸν μηχανισμόν, τὸ ἀσφαλὲς καὶ δυνατόν παίξιμον, διὰ τὴν ἰδιαιτέραν ἱκανότητα εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ πεντάλ, καὶ διὰ τὸν συντονισμόν πρὸς τὴν ὀρχήστραν τὸν ἀλάνθαστον.

Τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ προγράμματος ἦτο τὸ καὶ ἀρτιώτερον ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας ἐκτελεσθέν, ὁ «Κατηραμένος κυνηγός» τοῦ Φράγκ, συμφωνικὸν ποίημα ἐκ τῶν μᾶλλον πρωτοτύπων τοῦ συνθέτου τῶν «Ἀγαλλιάσεων». Ἐξετελέσθη διὰ πρώτην φορὰν ἔρ. 1888, εἶνε δὲ ἀνσπαράστως μιᾶς ballade, καθ' ἣν ἐνῶ ἀντηχοῦν οἱ ἤχοι τῆς καμπάνας ἕνα πρῶτον Κυριακῆς ὁ ἄγριος ἄρχων τοῦ Ρήγου πηγαίνει εἰς συνάθροισιν κυνηγῶν. Τὸν παρακαλοῦν νὰ ἀκούσῃ τοὺς ἱεροὺς ὕμνους, ἀλλ' αὐτὸς προτιμᾷ τὸ κυνήγι. Αἰφνης μένει ὁ ἄρχων μόνος· τὸ ἄλογόν του δὲν θέλει νὰ προχωρήσῃ. Μία μυστικὴ φωνὴ τὸν καταρᾶται νὰ κοίτῃ αἰῶνια στῇ Κόλασι. Ὁ ἄρχων τρελλὸς ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ φεύγει ἀδιάκοπα, ἐνῶ ὀπισθεν τοῦ τὸν κυνηγοῦν πλήθι δαιμόνων. Ἡ χαρακτηριστικὴ αὐτὴ μπαλλάντα ἀπεσπώθη μουσικῶς κατὰ τρόπον ὑπέροχον. Εἶνε ἡ ὅλη σύνθεσις ζωηροτάτη, γραφικωτάτη, μὲ ἕνα νεωτεριστικὸν πνεῦμα γραμμένη. Ἐπαίχθη πολὺ τεχνικὰ καὶ ἐκφραστικὰ ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν.

Αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ ἀκροατηρίου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος, ἀποτελεσθέντος σχεδὸν κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξ Ἑλληνικῶν συνθέσεων, ὑπῆρξαν ἐνθουσιώδεις.

—Ἡ συναυλία τῆς κ. Βελουδίου καὶ τῆς διδος Γεράκης τῇ συμπράξει τοῦ κ. Φαραντάτου εἰλκυσε ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πρωτοτυπίαν. Πρώτην φορὰν

ἐν Ἀθήναις ἐδόθη συναυλία, καθ' ἣν ἐξετελέσθησαν συνθέσεις μόνον εἰς δύο καὶ τρία πιάνα. Ἡ κ. Βελουδίου καὶ ἡ διδος Γεράκη ἔπαιξαν τὰς Variations Μπετόβεν - Σαίν - Σαίνς, τὸ Scherzo τοῦ Σαίν - Σαίνς, τὰ ὅποια ἐνεποίησαν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν καὶ τὸ Νυμφικὸν ἐμβατήριον τοῦ Βιδώρ. Τὰ εἰς τῆς συναυλίας ἀπετέλεσε τὸ ἐπὶ τριῶν πιάνων παιχθὲν Κονσέρτο τοῦ Μότσαρτ, μία σύνθεσις πολὺ λεπτὴ ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ πολὺ δύσκολος εἰς ἐκτέλεσιν. Τὸ Ἀντάτζιο ἰδίως καὶ τὸ Μεனுέττο ἀπεδόθησαν μετὰ πολλοῦ αἰσθήματος. Ἡ συμπράξις τῶν τριῶν καλλιτεχνῶν ἀπετέλεσεν ἐν ἁρμονικῶν σύνολον. Ἡ κ. Βελουδίου διεκρίθη διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὸν χρωματισμόν, ἡ δ. Γεράκη διὰ τὸ ἄβρὸν touché καὶ ὁ κ. Φαραντάτος διὰ τὴν προσωπικὴν βιρτουοζιτέ. Ὡς διάμεσον παρενετέθη ἡ ἀπαγγελία ὑπὸ τοῦ κ. Μυράτ ποιημάτων Ἑλληνικῶν, ὧν ἡ ἐκλογὴ ὑπῆρξεν ἀτυχεστάτη, καὶ ἐνὸς Γαλλικοῦ.

— Εἰς συναυλίαν δοθεῖσαν ὑπὲρ τοῦ σωματείου αἱ «Μικραὶ φίλαι τῶν πτωχῶν» ἐπιμελεῖα τοῦ ζεύγους Μπουστέντου, τῇ συμπράξει τῆς δεσποινίδος Ζαρεφοπούλου, τοῦ κ. Βολονίνη, ὡς καὶ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς τάξεως τοῦ κ. Μπουστέντου τῆς musique de chambre, ἐξετελέσθησαν μετ' ἐπιτυχίας ἡ ὑπ' ἀρ. 4 σονάτα τοῦ Μότσαρτ, ἡ Σουίτ εἰς μι τοῦ Γκόλντμαρκ, καὶ δύο κοντίνέττα, ἐν τοῦ Σίντιγκ καὶ ἐν τοῦ Ντβόρακ.

— Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Μ. Καλομοίρη ὡς συνθέτου εἶνε ἀρκετὰ γνωστὴ, ἀλλ' ἐδόθη ἤδη ἀφορμὴ νὰ τὴν ἐκτιμῶμεν εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθεῖσαν συναυλίαν ἐκ συνθέσεων ἀποκλειστικῶς ἰδικῶν του, ποικίλων εἰς ἔμπνευσιν καὶ τεχνοτροπίαν, διακρινομένων διὰ τὴν εἰλικρινεῖαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως. Εἰς τοῦτο συνετέλεσεν ἡ ἀρτία ἐκτέλεσις. Μετὰ σύντομον ὁμιλίαν τοῦ κ. Καλομοίρη ἂν ἔχομεν ἐθνικὴν μουσικὴν, περὶ ἧς καὶ πρό τιнос ὁμίλησεν, ἡ δεσποινὶς Φωκὰ ἐτραγούδησεν, ἂν καὶ προχείρως πρὸς ἀγαπήρῳ τοῦ κ. Τριανταφύλλου, δύο ποιήματα ἀπὸ τὴν πρώτῃν σειρὰν τῶν «Ἰάμβων» τοῦ κ. Παλαμά, μὲ περισσοτέραν δ' ἐπιτυχίαν τὸ τραγούδι τῆς Νεράιδας ἀπὸ τὸ «Δαχτυλίδι τῆς Μάνας». Ἐπίσης ἤρесе καὶ ἀπὸ τὸν «Πρωτομάστορα» τὸ «Χαμηλὸ σπῆτι». Διὰ πρώτην φορὰν ἐξετελέσθη τὸ τραγούδι «Δύο ἀδερφάδες» ἐπὶ στίχων Μαράγου καὶ ἠκούσθη πάλιν ἀπὸ τὴν κ. Φωκὰ ἡ «Ἀθήνη» τοῦ Μαβίλλη, συνοδείᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοντίνέτου ἀποτελουμένου ἐκ τῆς δεσποινίδος Λευκιάδου καὶ τῶν κ.κ. Χωραφᾶ, Οἰκονομίδου, Γαῖδεμβέργερ καὶ Κολομοίρη. Ἐπάλῃσαν κατόπιν δύο ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ «Δαχτυλίδι τῆς Μάνας» ὑπὸ τῆς κ. Φωκὰ καὶ τοῦ κ. Α. Καρτζᾶ μὲ ἱκανὴν μὲν δραματικότητα ἡ Μπαλλάντα καὶ μὲ πολλὴν ποιήσιν τὸ Ναυούρισμα τῆς α', πράξεως καὶ ἐπαίχθη ὑπὸ πολυμελοῦς ὀρχήστρας, διευθύνοντος δεξιότατα τοῦ κ. Μαροῦ, μὲ πολλὴν γοργότητα ἡ εἰσαγωγὴ τῆς γ'. πράξεως τοῦ «Δαχτυλιδίου».

— Διὰν ἐπιτυχίης ἡ συναυλία τῆς διακεκριμένης μεσοφώνου δεσποινίδος Ἀλεξάνδρας Δημητρεσκοπούλου. Ἐτραγούδησε μὲ τὴν τόσῃ ἐπιβλητικὴν καὶ πλουσίαν εἰς αἴσθημα φωνὴν τῆς ἐκλεκτὰ ἄσματα, ἐκ τῶν ὁποίων μετ' ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος ἠκούσθη ἡ μονωδία τῆς Τζοκόντας καὶ τῆς Κάμεν. Ἐτραγούδησε διὰ πρώτην φορὰν μίαν σύνθεσιν τοῦ κ. Φαρούδα, κάπως ξενότροπον, «Green» ἐπὶ στίχων τοῦ ποιήμα-

τος τοῦ Βερλαίν «Γρήν». Ἐπίσης ἐτραγούδησε τὴν «Γρήν ζωὴ» τοῦ κ. Καλομοίρη καὶ τὸ «Ἑσένα ποῦ σ' ἀγάπησα» τοῦ κ. Ξανθοπούλου ὅπως ἐντελῶς Ἀνατολικοῦ. Ὁ κ. Λυκούδης ἔπαιξε πολὺ εὐμορφα, τῆσσάρα τεμάχια, ἐν οἷς τὴν «Berceuse» τοῦ κ. Λιάλιου καὶ τὸ «Scherzando» τοῦ Lalo. Ὁ κ. Μυράτ ἀπήγγειλε μερικὰς στροφὰς ἀπὸ τὸ Δελινό— νέαν σειρὰν ποιημάτων τοῦ κ. Πολ. Δημητράκοπούλου, μὲ κάποιαν ὁμως βίαν ὥστε νὰ μὴ ξεχωρίζουν τὰ θέματα.

— Ἡ βιολινίστρια δεσπ. Ἀλεξάνδρα Φωτιάδου ἐν ἰδίᾳ συναυλίᾳ ἔδωσε δείγματα τοῦ ταλάντου τῆς· τὸ παιξιμὸν τῆς ἂν καὶ κάπως νευρικόν, ἔχει ἀτομισμὸν. Τὸ μέλλον τῆς εὐρὺ καὶ ἐπιζήλον, διότι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ προσαρμολῇ θετικώτερα εἰς τὴν βαθυτέραν μουσικὴν σκέψιν. Τὸ *antante* τοῦ Κοσέρτου τοῦ Μέλδελσον ἀπεδόθη μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν· εἰς τὸν Κύκνον τοῦ Σαιν-Σάν καὶ τὴν «Μελίσσαν» τοῦ Σοῦπερτ εἶδει λεπτὴν εὐαισθησίαν, εἰς τὸ «O *casa me-moria*» τοῦ Σεργαί πολλὴν ὀρμητικότητά αἰσθηματος. Τῆς συναυλίας μετέσχε καὶ ἡ δεσποινὶς Μάρδα Πίσσα (βιολοντσέλλον).

— Ὁ κ. Τόγυ Σουλτσε εἰς τὴν συναυλίαν του ἐχάρισεν εἰς τοὺς ἀκροατὰς του σπανίαν ἀπόλαυσιν τοῦ τεχνικοῦ παιξίματός του, τὸ ὁποῖον τόσο προσιδιάζει εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς κλασικῆς μουσικῆς. Εἶνε τὸ δοξάρι τὸν θετικόν, μὲ μίαν ἐνότητά καὶ εὐαισθησίαν συγκερατμένῃ. Τὸ *Andantino* τοῦ Μαρτίνι, ἡ *Aubade Provençale* καὶ ἡ *Precieuse* τοῦ Couperin ἐχρωματίσθησαν μὲ μεγάλην λεπτότητα καὶ ἀκρίβειαν, ἡ δὲ Ἑλεγεία καὶ ἡ *Romance* τοῦ Σίντιγκ ἐπαίχθησαν μὲ πολλὴν αἰσθηματικὴν ἑκφρασιν. Ὁ κ. Σπ. Φαραντάτος ὑπῆρξεν ἀντάξιος συνοδὸς του εἰς τὸ πιάνο.

— Κατὰ τὴν β' ἐφετεινὴν συναυλίαν τῆς «Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας» τὸ πρόγραμμα ἦτο ἐκλεκτὸν καὶ πλούσιον, ἐκτελεσθὲν μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἡ ὀργανοκονταμελὴς ὀρχήστρα ἔπαιξε τὴν Τσιγγάναν τοῦ Βόλφ, τοὺς «Ψευδοτσιγγάνους» τοῦ Μασσενέ, τὰς γνωστὰς δύο ἑλληνικὰς συνθέσεις τοῦ κ. Λάβδα, καὶ τὰ βάλς *Petite Mîe* τοῦ Ἀλμπίν. Ἡ δ. Φλόρα Πασχάλη ἔψαλε μὲ τὴν πλουσίαν καὶ φυσικὴν φωνήν τῆς μέρη τῆς Μανόν, τῆς Τόσκας καὶ τὴν «Καταδίκην τοῦ Κλέφτη» τοῦ Καρρέ. Ἡ δεσπ. Λεβαντιῇ, διπλωματούχος, ἔπαιξε ὅλο μανδολίνο τὸ Φανταστικὸν βάλς τοῦ *Marncelli* καὶ ὁ κ. Κ. Λάβδας τὸ Ἰσπανικὸ καπρίτσιο τοῦ *Munier*.

— Ἡ ἐμφάνισις τῆς διπλωματούχου τοῦ πιάνου δεσπ. Ἐλένης Κροντηροπούλου ἐχαιρετίσθη συμπαισθῶς εἰς τὴν πρώτην συναυλίαν ἣν ἔδωσε μὲ ἓν πρόγραμμα ποικιλώτατον. Ἐπαιξε τὴν ὥραιότατην «*Fantaisie Chromatique*» τοῦ Μπαχ μὲ ἱκανὴν λεπτότητα, ἀκόμη δὲ καλλίτερα τὴν *Nocturne* εἰς φα καὶ τὴν *Ballade* εἰς σὺλ τοῦ Σοπέν, μὲ πολλὴν εὐστροφίαν καὶ ἀκριβῆ χρωματισμόν. Τὸ «Ἄν ἤμουν πουλὶ» τοῦ Ἐνσελ καὶ ἡ «Μαῦρες πεταλοῦδες» τοῦ Σοῦμαν ἐπαίχθησαν μὲ ἐξαιρετικὴν δεξιότητα καὶ εὐγένειαν, μὲ πολλὴν δὲ θερμότητα ἡ Πολοναὶς εἰς μι τοῦ Λίστ. Ὁ κ. Σουλτσε ἔπαιξε τεχνικώτατα τρία σύντομα τεμάχια, ἐν αἷς τὸν «Κύκνον» τοῦ Σαιν Σαένς, ἡ δ. Κούλα Ζερβοῦ ἐπανελάβε τὰ καὶ ἐν ἄλλῃ ἐσπερίδι ἀπαγγελθέντα δύο ποιήματα, τὴν «*Laitiere*» τοῦ Λαφονταίν καὶ τὸ Παραμῦθι τοῦ κ. Μαλακάση.

— Ἡ Μουσικὴ Ἀκαδημία μετὰ μακρὰν σιγὴν, ἡ-

κούσθη πάλιν. Ἡ ὀρχήστρα τῆς ἀποτελουμένη σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰ λαϊκὰ ὄργανα, μανδολίνον καὶ κιθάραν, ἐνεφανίσθη πολυμελὴς καὶ πειθαρχικὴ ὑπὸ τὴν μπαγκέταν τοῦ κ. Ρούγκα. Ἐπαιξε τὴν «*Quverture*» τοῦ Πέρερ καὶ «Σὺλ» τοῦ Βέμπερ. Αἱ δεσπ. Λομβάρδου καὶ Νικολοπούλου, καθηγήτριαί τῆς σχολῆς, ἔπαιξαν μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν τὸ «Τραγοῦδι τῶν πουλητῶν» τοῦ Μπου ἐπὶ μανδολίνων. Ἡ δ. Παντζοπούλου ἐτραγούδησε, συνοδείᾳ τῆς ὀρχήστρας μίαν μονωδίαν ἀπὸ τὸ Φραϊσούτς τοῦ Βέμπερ. Ἐξετελέσθη εἰτα ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν ἡ εἰσαγωγή τῆς γ' πράξεως τοῦ Λόεγκριν, κατόρθωμα ἀληθινόν, ἀφοῦ ἡ μεγαλειώδης μουσικὴ τοῦ μεγαλοπνεύστου συνθέτου δὲν εἶνε προωρισμένη νὰ ἐκτελεῖται ἀπὸ μανδολίνα. Ἡ δ. Ξ. Ἰωαννίδου ἔπαιξε τὴν «Ἡρωικὴν σπουδὴν» τοῦ Λίστ, ἀδικηθεῖσα ἀπὸ τὸ ἀκατάλληλον πιάνο. Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ μίαν ὥραιότατην βαρκαρόλαν τοῦ κ. Λαυράγκα, ἐκτελεσθεῖσα κάλλιστα ὑπὸ τῆς χορωδίας.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Μάρτιον ἐγένοντο αἱ ἑξῆς διαλέξεις:

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρασσού» ὠμίλησαν οἱ κ.κ. Σ. Τσάκωνας καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου περὶ τῆς ἐλατιώσεως τοῦ πληθισμοῦ συνεπείᾳ τοῦ πολέμου, ὁ κ. Π. Μελετόπουλος περὶ τῶν μεγάλων ψυχικῶν ὁδυνῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐγκλημα, ἡ δεσποινὶς Ἐλένη Ἀντωνοπούλου διπλωματούχος τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν τῆς σχολῆς τῶν Βρυξελλῶν περὶ τοῦ συγχρόνου κοινωνισμοῦ, ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως μέχρι σήμερον, ἀναπτύξασα τὸ θέμα μὲ εὐρύτητα σκέψεως καὶ μεθοδικότητα, ὁ καθηγητῆς κ. Γκινόπουλος περὶ τῆς Ἑλληνίδος διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

— Νέα σειρά φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν διαλέξεων ἐδόθη εἰς τὰ «Διονύσια». Ὁ καθηγητῆς τῆς γλυπτικῆς κ. Θωμ. Θωμόπουλος ὠμίλησε περὶ τοῦ μεγάλου γλύπτου *Rodin* καὶ τῶν ἔργων του, τὰ κυριώτερα τῶν ὁποίων προεβλήθησαν εἰς φωτεινὰς εἰκόνας. Ὁ κ. Θωμόπουλος, εἰσηγητῆς τῆς Ροντενίου σχολῆς ἐν Ἑλλάδι, ἐξήμνησεν εἰς ὕψος ρητορικὸν τὸν ἰδρυτὴν αὐτῆς. Ἐχαρακτήρισεν ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ ἔργον τοῦ Ροντέν, ὃν ἀπεκάλεσε καλλιτέχνην ἀντιπροσωπεύοντα ὅχι τὸ παρὲξ, οὔτε τὸ μέλλον, ἀλλὰ τὸ παρόν. Ὁ κ. Θωμόπουλος ὠμίλησε μὲ πολὺν ἐνθουσιασμόν καὶ ἀνεπιφύλακτον θαυμασμόν διὰ τὸ ἔργον τοῦ καινοτόμου καλλιτέχνου. Παρατηρήθη ἡ ἀπουσία ὄλων σχεδὸν τῶν καλλιτεχνῶν, ἂν καὶ ἐπρόκειτο περὶ συναδέλφου ὁμιλητοῦ περὶ μεγάλου καλλιτέχνου ὁμιλοῦντος.

Ὁ κ. Γ. Λαμπελὲ κατέδειξε τὰ οὐσιώδη χαρακτηριστικὰ τοῦ θεάτρου τοῦ Δ' Ἀγνουςιακοῦ τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει ἡ πλαστικότης καὶ ἡ ὥραιοςπείθεια ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παθολογικὸν Ἰψενικὸν θεάτρον. Μετὰ τὴν διάλεξιν ἐπαίχθη τὸ μονόπρακτον δράμα τοῦ Δ' Ἀγνούτζιο «Ὀνειρον Ἐαρινῆς Πρωίας», τὸ ὁποῖον εἶχε παιχθῇ διὰ πρώτην φορὰν κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς Χρηστομανείου «Δεῆς Σκηνῆς». Ἡ δ. Κορίννα Ζαφειροπούλου εἰς τὸν δύσκολον ρόλον τῆς, ὅστις ἀποτελεῖ σχεδὸν τὴν ὅλην σκηνὴν ἔπαιξε μὲ πολὺν λυρισμόν καὶ μὲ λεπτὴν ὑπόκρισιν.

— Εἰς τὰ «Διονύσια» ἡ Κοινὴ τῶν Ἀλυτρώτων Ἑλλήνων Ἐπιτροπεία ὀργάνωσε διαλέξεις, καθ' ἃς

ώμιλῃσαν ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Χρ. Παπαδόπουλος περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὡς δυνάμεως Ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν ἀγώνων αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως τῆς Κων/πόλεως μέχρι τῆς σήμερον καὶ ὁ κ. Ἰ. Δαμβέργης «Τὶ προσδοκᾷ ὁ Ἑλληνομυθὸς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος».

— Ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ Ἑορτῇ ἐν μὲν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου ὡμίλῃσαν ὁ καθηγητὴς κ. Κ. Βασιλείου περὶ τῆς περὶ Δικαίου ἀντιλήψεως τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, παρουσία τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, εἰς δὲ τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» ὁ κ. Ρέπουλης, τοῦ ὁποῦ ὁ λόγος διεκρίθη διὰ τὴν καλλιέπειαν καὶ τὴν γραφικότητα.

— Ὁ κ. Σίμος Μεγάρδος ἐν τῇ «Λέσχῃ τῶν Ἐπιστημόνων» ἔκαμε τρία μαθήματα περὶ τῆς ἀρχαίας λυρικῆς ποιήσεως, τῆς Ἑλληνικῆς, Ἱστολεμναϊκῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς. Θελήσας εὐρύτατον θέμα νὰ περιορίσῃ εἰς τὰ στενὰ χρονικά ὅρια, ἠναγκάσθη νὰ ὁμιλήσῃ συντομώτατα περὶ ἐνὸς ἐκάστου ποιητοῦ. Ὁμίλῃσαν ὡς κριτικός, ἀλλὰ περισσύτερον ὡς ποιητὴς, διότι συνωδεύοντο αἱ διαλέξεις του ἀπὸ ἀπαγγελίαν ἰδικῶν του ἐμμέτρων μεταφράσεων ἀποσπασμάτων ποιημάτων τοῦ Τυρταίου, τοῦ Σιμωνίδου, τοῦ Βακχυλίδου, τοῦ Σόλωνος, τοῦ Πινδάρου, τοῦ Θεόγνιδος, τῆς Σαπφούς. Αἱ μεταφράσεις τοῦ κ. Μεγάρδου ἐκρίθησαν πολὺ ἀρμονικαὶ καὶ ἀκριβεῖς, τὰς περισσοτέρας δὲ ἀπήγγειλε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἡ δεσποινὶς Τζούλια Ἀμπελά.

— Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας ἐν σειρά διαλέξεων, αἱ διωργάνωσαν ὁ Ἀγγλοελληνικὸς Σύνδεσμος, ὡμίλῃσαν ὁ κ. Κ. Ράδος περὶ τοῦ Ριχάρδου Τζώρτζ, ἀρχιστρατήγου κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

— Εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» ὁ συνταγματάρχης κ. Προντούνας ὡμίλῃσε περὶ τῆς γυναικὸς εἰς τὸν πολεμικὸν ἀγῶνα.

— Εἰς τὰ «Διογύσια» ἐγκαινιάσθη νέα σειρά διαλέξεων, ἀφιερωμένων εἰς τὴν συμβολὴν τῶν Συμμάχων εἰς τὸν διεξαγόμενον ἀγῶνα. Πρῶτος ὡμίλῃσαν ὁ διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς κ. Φουξέρ μὲ θέμα: «Τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὸ καθήκον τοῦ Ἑλληνος στρατιώτου ἀπὸ ἀπόψεως ἱστορικῆς καὶ κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον». Ὁμίλῃσε μετ' ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ τε ἀρχαίου, τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ τῶν σημερινῶν ἐκδηλώσεων ὅπως ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐξῆρε τὴν εὐφύαν καὶ γενναιότητα τοῦ Ἑλληνος.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ἐψηφίσθησαν ἐν τῇ Βουλῇ νόμοι περὶ ἰδρύσεως ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἔδρας Βυζαντινῆς καὶ νεοελληνικῆς φιλολογίας, περὶ ἰδρύσεως ἔδρας Νομισματολογίας, καὶ περὶ ἰδρύσεως Μουσείου Χειροτεχνιμάτων. Διὰ τὴν πρώτην ἔδραν ὑποψήφιος φερεται ὁ κ. Μπούτουρας, διὰ τὴν δευτέραν ἐνδεδειγμένος εἶνε ὁ κ. Σβορώνος. Ὡς πρὸς τὸ Μουσεῖον Χειροτεχνιμάτων ἦτο ἀναγκασιότατή ἡ ἰδρυσις ὡς ἐκ τοῦ κινδύνου μιᾶς ἐθνικῆς καλλιτεχνικῆς τέχνης, ἥτις κληρονομήσασα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀπὸ τὴν μεγάλῃν Βυζαντινὴν καλλιτεχνίαν, ἀναπτυχθεῖσα δὲ ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἀπετελέσθη ἀπὸ ἀληθινὰ καλλιτεχνήματα εἰς ἔπιπλα, κεντήματα, ὅπλα καὶ ἄλλα εἶδη, ἐσχάτως φυγαδευθέντα

εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ νὰ πλουτίσουν ἰδιωτικὰς συλλογὰς καὶ Μουσεία τῆς Δανίας, Ἑλβετίας καὶ ἄλλων χωρῶν.

— Ἀπέθανεν ἐν Κύπρῳ ὁ γυμνασιάρχης Λεμεσοῦ Ἀνδρέας Θεμιστοκλέους διδάξας συνεχῶς ἀπὸ τοῦ 1870 ὅτε ἐπέστρεψεν ἐξ Αἰδελεβέργης μέχρις ἐσχάτων, ὅτε ἀπώλεσε τὴν ὄρασιν.

— Ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ εισηγητοῦ κ. Γ. Χατζιδάκι ἡ κρίσις τοῦ ἐφετεινοῦ Σεβαστοπυλείου γλωσσικοῦ διαγωνίσματος. Θέμα ἦτο «Τὶ χρησιμεῖται ἡ μόρφωσις τῆς γυναικὸς». Ἐβραβεύθη ἡ μελέτη τοῦ φοιτητοῦ τῆς νομικῆς κ. Σιμωνίδου.

— Ἐπὶ τῇ Ἑθν. ἑορτῇ ἀπενεμήθησαν τὰ ἐξῆς παρὰσημα εἰς λογίους καὶ καλλιτέχνας. Προήχθησαν εἰς τὸν Χρυσὸν οἱ κ. κ. Ἀννινος, Σουρῆς, Παλαμᾶς, Δροσίνης, Δαμβέργης, Βελιανίτης, Χόρν, Λαυράγκας, Ν. Λαμπελέρ. Προήχθησαν εἰς τὸν Ταξιάρχην οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Γ. Χατζιδάκις καὶ Γ. Σωτηριάδης. Ἀπενεμήθη ὁ Ἀργυρὸς εἰς τοὺς ποιητὰς Προβελέγγιον, Πολέμην, Στρατήγην καὶ Μαλακάσσην, τοὺς λογογράφους Σκόκον, Τσοκόπουλον, Ξενοπούλον, Κ. Χατζόπουλον, Παπαντωνίου, Α. Μωραϊτίδην, Κ. Θεοτόκην, Βλαχογιάννην, Ποριώτην, Κονδυλάκη, Λάσκαρη, τὸν συνθέτην Καλομοίρην, τὸν ἠθοποιὸν Ταβουλάρην, τοὺς ζωγράφους Παρθένην, Φωκᾶν, Μαλέαν, Κουδούναν, τὸν γλύπτην Θ. Θωμόπουλον καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα κ. Νικολοῦδην. Ἐλαβον ἐπίσης τὸν Ἀργυρὸν, ἀλλ' ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι οἱ λογιοὶ κ. κ. Κουρετίδης, Γρυπάρης, Τρουσαντώνης, Σιγούρος καὶ Ζώης. Ἐκ τῶν ἀρχαιολόγων προήχθησαν, εἰς Ταξιάρχην ὁ κ. Σβορώνος, εἰς τὸν Χρυσὸν οἱ κ. κ. Κουρουσιώτης καὶ Ι. Χατζιδάκης καὶ ἔλαβον τὸν Ἀργυρὸν οἱ κ. κ. Κεραμόπουλος, Ρωμᾶνος καὶ Παπαδάκης.

— Ὁ Σύλλογος πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν ἐν Παρισίοις κατ' εἰσήγησιν τοῦ κ. Περγῶ καθηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Σορβόνης, ἀπένειμεν εἰς τὸν Ἐκπαιδευτικὸν Ὀμιλον τὸ Ζάππειον βραβεῖον ἐκ δρ. 500.

— Ὁ ἐν Παρισίοις ἀπὸ ἐτῶν διαμένων συγγραφεὺς κ. Ν. Ἐπισκοπόπουλος ἔδωκεν εἰς τὸ θέατρον Grand Guinial μὲ τὸ Γαλλικόν του ψευδώνυμον Nicola^s Segur μονόπρακτον κωμωδίαν, τοὺς «Ἀχωρίστους».

— Ἀπέθανεν ὁ μουσουργὸς Ἀδαμάντιος Ρεμαντᾶς. Ἐσπούδαsen ὑπὸ τὸν Ροδοθεάτον εἰς Κέρκυραν, πρὸ 158 ἐτῶν ἔδωκεν εἰς Ἀθήνας τὸ μέγα συμφωνικὸν ποίημα «Ὁ Παρθενὼν» κριθὲν τότε εὐμενέστατα. Κατόπιν ἔδωκε τὸν «Διθύραμβον», ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπίσης ἐπιτυχίαν. Ὁ θάνατος διεκρίνετο διὰ τὴν μεγάλην μετριοφροσύνην του καὶ τὸ εὐδόκιμον τῆς διδασκαλίας.

— Ἡ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν σπουδάζουσα εἰς Παρισίους δεσποινὶς Ἑλένη Βλάχου, ἐτελείωσε τὰς εἰς τὸ Conservatoire σπουδὰς τῆς, εἶχε δὲ προτάσεις ὅπως προσληφθῇ εἰς τὴν «Opera Comique».

— Ἀπεχώρησε τῆς διευθύνσεως τοῦ Πειραϊκοῦ Ὁδείου ὁ κ. Γ. Λαμπελέρ.

— Εἰς τὸν διαπρεπεῖ γεωλόγον κ. Φ. Νέγγρη ἀπενεμήθη ὁ τίτλος τοῦ Ἐπιτίμου Διδάκτορος τῆς Σχολῆς τῶν Φυσικομαθηματικῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ κ. Κτενᾶς ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ, τιμηθείσῃ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἐξῆρε διὰ μακρῶν τὸ ἔργον τοῦ κ. Νέγγρη. Ὁμίλῃσε κατόπιν ὁ καθηγητὴς κ. Α. Δαμβέργης.

— Τεσσαράκοντα κυρίες και κύριοι συνελθόντες ἀπεφάσισαν τὴν Ἱδρυσιν Ἑταιρείας Βυζαντιολογικῆς, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ σκοπὸν νὰ ἐνισχύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν πολιτισμὸν τοῦ Βυζαντίου. Τὰ κυριώτερα μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἑταιρεία θὰ ἐπιδιώξῃ τὸν σκοπὸν τῆς, θὰ εἴναι ἡ ἐκδόσις περιοδικοῦ, ἔχοντος διπλοῦν χαρακτήρα, ἐπιστημονικὸν καὶ ἐκλαϊκευτικόν, διαλέξεις αἰτινες ἐπίσης θὰ εἴναι ἐπιστημονικαὶ καὶ ἐκλαϊκευτικαὶ καὶ ἡ Ἱδρυσις εἰδικῆς Βυζαντινῆς βιβλιοθηκῆς.

— Νέα ἔργα προαγγέλλονται διὰ τὴν θερινὴν θεατρικὴν περιόδον : «Κλυταιμνήστρα», δρᾶμα Πλ. Ροδοκανάκη εἰς στίχους ἱαμβικούς. Ἡ «Μέλισσα», ἀρχαϊκῆς ὑποθέσεως κωμῳδία, ἀκατάλληλος, τοῦ κ. Π. Δημητρακοπούλου. «Ὅταν λέμε τὴν ἀλήθειαν» καὶ «Τὰ μῆλα τῶν Σοδόμων κωμῳδία Θ. Συναδινού. «Ἡ Ἥλιογέννητη», Η. Βουτερίδου. «Τὰ κόκκινα καράβια», δρᾶμα Α. Μίχα. «Οἱ φοιτηταί», δρᾶμα Γρ. Ξενοπούλου. «Χελῶνες», δρᾶμα Β. Ἡλιάδου. «Το Κρῖνον τοῦ γκρεμοῦ», «Ὁνειρόδραμα» Γ. Σημηριώτου. «Ὁ βασιλεὺς τῆς Ξηροκαμπίας», Α. Μωραΐτου.

Ὁπερεῖται : «Ἡ μνηστεία», λιμπρέττο Βεκιαρέλλη, μουσικὴ Χατζηπαποστόλου. «Καντινιέρα», λιμπρέττο Μωραΐτη, μουσικὴ Λαυράγκα, πατριωτικῆς ὑποθέσεως. «Κοντσίτα», λιμπρέττο Βεκιαρέλλη συνεργασίᾳ τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Φρακαρόλι.

ΞΕΝΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐν Παρίσις κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον διοργανώθησαν αἱ ἐξῆς ἐκθέσεις. Τῆς «American Art Association», ἐκ τῶν ἔργων τῆς ὁποίας διεκρίθησαν ὡς πολὺ πρωτότυπα τὰ τῶν Rupert, Buny καὶ Friesecke. Ἐκθεσις ἔργων τῆς προσωπογράφου κυρίας Mela Muter εἰς τὴν Galerie Cheron, τοῦ Antoine Villard ἀσχοληθέντος εἰς Ἀραβικὰς ἀπεικονίσεις. Ἐργων τοῦ Henri Matisse καὶ τοῦ Picasso, ἀρκετὰ παραδόξων καὶ αἰνιγματικῶν.

— Τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου ἐξακολοῦθῃ νὰ πλουτίζεται μὲ ἀξιοσημεῖωμα προσκτήματα. Ἠγόρασεν ἀντὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου μάρκων ἀντίγραφον τοῦ ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Μαδρίτης πίνακος τοῦ Τιτσιανού La Venus an musicien. Τὸ ἀντίγραφον αὐτὸ εἶχεν ἀνακαλύψῃ εἰς Βιενναῖος ζωγράφος πρὸ 4 ἐτῶν εἰς ἓνα πλαιὸν πύργου τοῦ Τυρόλου. Ἡ Ἀφροδίτη παρίσταται εἰς τὸν πίνακα αὐτῶν γυμνῇ, ἐξηπλωμένῃ ἐπὶ κλίνῃς, καὶ ἐνῷ εἰς τὸ πρωτότυπον ἔχει ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς κυνᾶριον τὸ ὁποῖον ὠθεύει εἰς τὸ ἀντίγραφον τὸ κυνᾶριον ἀντεκατεστάθῃ διὰ τοῦ Ἐρωτος ὅστις τῇ ψιθυρίζει κατὰ τὸ οὖς, τὸ ὁποῖον ἡ Ἀφροδίτη τείνει μετὰ προσοχῆς, ἐνῷ πλησίον νεαρὸς κύριος, ἐκ τῶν ὀπισθεν θεατῶς, πρὸς τὴν θεὰν ἡμιστραμμένος παίζει ἐπὶ ἀρμονίου. Ἐπίσης τὸ αὐτὸ Μουσεῖον ἠγόρασε τρεῖς πίνακας ἀνήκοντας εἰς τὴν περιφημον συλλογὴν Κάουφμαν, δηλ. μίαν Σταύρωσιν Βοημοῦ ζωγράφου τοῦ 1360, Προσωπογραφίαν νεανίου τοῦ Kulmbach καὶ μίαν Παναγίαν Φλαμανδοῦ ζωγράφου τοῦ 16^{ου} αἰῶνος.

— Κατεστράφησαν ὅλαι αἱ ἐπιστολαὶ ἃς ὁ μέγας Ρώσος συγγραφεὺς Τολστόη ἀπηνυθύνει καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του πρὸς τὸν ἀδελφόν του Σέργιον Νικολάεβιτς καὶ πρὸς τὴν πρωτότοκον ἀδελφὴν του Μαρίαν, πυρποληθεισῶν τῶν ἐπαύλεων ἔνθα κατῴκουν οἱ κλη-

ρονόμοι τῶν πρὸς οὓς ἀπευθύνοντο αἱ ἐπιστολαί. Ἡ ἀπώλεια τῶν χειρογράφων αὐτῶν παρήγαγε ζωηρὰν θλίψιν, διότι ἐξέφραζεν ἐν αὐταῖς ἀνεπιφυλάκτως τὰ βαθύτερα αἰσθήματα του.

— Ἐπίσης ἐκ Πετρούπολεως ἠγγέλθη ἡ διαρυσὴ τοῦ Ἑρμιτάζ, ὅπερ ἦτο τὸ Γενικὸν Μοσεῖον, ἐν εἰδος Παρινοῦ Λούβρου. Εἶχε πολυτιμωτάτας συλλογὰς εἰκόνων, ἐν αἷς ἡ τοῦ μαρκησίου δὲ Σατέλ, ἡ τοῦ κόμητος Μπροῦλια καὶ τοῦ λόρδου Βάλεϋλ, αἱ καταρτισθεῖσαι ἐπιμελείᾳ τῆς αὐτοκρατείας Αἰκατερίνης νῆς Β' ἃς ἠγόρασε δι' εἰδικῶν ἀπεσταλμένων ἐκ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης καὶ αἱ συλλογαὶ δι' ὧν ἐπλούτισαν τὸ Ἑρμιτάζ οἱ κατόπιν Αὐτοκράτορες. Ἐπίσης τὸ μουσεῖον εἶχε θησαυροὺς γλυπτικῆς, ἔργα ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἀγαλματοποιῶν, χαλκογράφους διασήμων ζωγράφων, ἱστορικὰς προσωπογραφίας, συλλογὰς πολυτίμων λίθων καὶ χαλκογραφίας.

— Εἰς τὸ Παρισινὸν Ὀδεὸν παίζεται νέα τραγωδία τοῦ Ἀνατόλ Φράνς «Οἱ Κορινθιακοὶ γάμοι», ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴν Ἑλλ. ἀρχαιότητα.

— Ἀπέθανεν ὁ Γάλλος ποιητὴς Μαυρίκιος Βωκὺρ ἐν ἡλικίᾳ 52 ἐτῶν. Ἦρχισε τὸ θεατρικὸν του στάδιον μὲ ἓνα μονόπρακτον ἑμιετρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁρατο βράδυ». Κατόπιν ἔδωκεν εἰς τὴν «Γαλλικὴν Κωμῳδίαν» τὴν «Ἐρωμένην φιλίαν» εἰς δὲ τὸ θέατρον Ἀντουὰν σειρὰν θεατρικῶν ἔργων, ἐπιτυχῶν.

— Οἱ μουσικοὶ κύκλοι τῶν Παρισίων θρηγοῦν τὴν ἀπώλειαν τῆς εἰκοσιτετραετίδος συνθέτιδος Λιλῆς Μπουλανζέ, τῆς ὁποίας ἡ ἐμφάνισις ἐχαιρετίσθη πρὸ πέντε ἐτῶν μετὰ τὸς ὅσων ἐλπίδων. Δεκαοκταετίς συνέθεσε τὴν λυρικὴν ᾠδὴν «Φάουστ καὶ Ἑλένη». Ἐτιμήθη τρεῖς μὲ τὸ βραβεῖον τῆς Ρώμης καὶ τὸ μέλλον τῆς προεβλέπετο ἔνδοξον. Ἡ σύνθεσις τῆς παντοῦ ὅπου ἐπαίχθη, ἐπηνέθη. Προσβληθεῖσα ὑπὸ νόσου ἡ ὁποία τὴν ἐβασάνισεν ἐπὶ πολὺ, δὲν ἔπαυσεν ἐργαζομένη εἰς τὴν μουσικὴν καὶ συνέθεσε πέντε μελωδίας, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ὁ ἀποχαιρετισμὸς τῆς νεαρᾶς συνθέτιδος πρὸς τὴν Τέχνην καὶ τὴν Ζωὴν. Τὰς ὑστάτας δυνάμεις τῆς ἀφιέρωσεν ὅπως γράφῃ μουσικὸν δρᾶμα μὲ λιμπρέττο τὴν «Πριγκίπισσαν Μαλέν» τοῦ Μαίτεργλιχ, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ὁμοίαζε τὸς μὲ τὴν ἰδικὴν τῆς. Μόλις ἐτελείωσε τὸ μουσικὸν αὐτὸ δρᾶμα, ἀπέθανεν.

— Διετάχθη ἐν Παρίσις ἡ τακτοποίησις τῶν ἔργων τοῦ Rodin, τῶν δωρηθέντων εἰς τὸ Γαλλικὸν Κράτος, εἰς διαρκὴ ἔκθεσιν πρὸς κοινὴν θέαν.

— Βεβαιοῦται ἡ κατὰ τὸν τελευταῖον ἐντονώτατον βομβαρδισμὸν τελεία ἀποτέφρωσις τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς Ρέιμς, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἀπέμειναν ὄρθαι ἢ μερικαὶ στήλαι.

— Ἡ Ἀγγλὶς συγγραφεὺς κ. Ἀγνή Σμιθ Λιούις, προσέφερεν 400 λίρας πρὸς Ἱδρυσιν ἑδράς τῆς Νεοελληνικῆς ἐν τῷ Βασιλικῷ Κολλεγίῳ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου προεκέλεσε δὲ γενναίας ἐπίσης εἰσφοράς ἐκ μέρους τῶν ἐγκριτωτέρων μελῶν τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς κοινότητος καθὼς καὶ τῶν ἄλλων πόλεων τοῦ Ἡν. Βασιλείου. Θεωρεῖται πιθανότατον ὅτι ἡ ἑδρα θὰ προσφερθῇ εἰς τὸν ἐν Ρώμῃ διακεκριμένον Ἑλληνηστὴν καὶ συγγραφέα κ. Μίλλερ, τὸν ἐτίλεκτον ἀνταποκριτὴν τοῦ «Ἑωθινοῦ Ταχυδρόμου».

— Τὸ Ἀμερικανικὸν χρυσίον τείνει νὰ ἐρημώσῃ τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὰ κειμήλια τῆς τέχνης, ἅτινα μεταφέρονται διαρκῶς εἰς τὰ μουσεῖα καὶ τὰς ἰδιωτι-

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

κὰς συλλογὰς τῆς Ἀμερικῆς. Πέρυσι παρ' ὅλον τὸν πόλεμον, ἡ εἰσαγωγὴ ἔργων τέχνης ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀμερικὴν ὑπερέβη τὸ 1916 κατὰ 2,000,000 δολλαρ. Ἐπὶ 11 μῆνας μέχρι δηλ. τοῦ Μαΐου 1917 εἰσῆχθησαν ἔργα καλλιτεχνικὰ ἀξίας 21,276,031 δολλαρίων. Ἐξ αὐτῶν τὰ 9 ἑκατομύρια ἀντιπροσωπεύουν Ἀγγλικά καλλιτεχνήματα καὶ 8 ἑκατομ. Γαλλικά. Τὰ πλεῖστα εἶνε παλαιὰ ἀγάλματα καὶ πίνακες τῆς Ἀναγεννήσεως.

— Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξόχου μουσουργοῦ Méhul, θὰ ἐκτελεσθῶν εἰς τὸ Παρίσι αἱ συμφωνικαὶ του συνθέσεις.

— Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ὁ σοφὸς Σινολόγος Ἐδουάρδος Chavannes, ἐν ἡλικίᾳ 53 ἐτῶν. Διέτριψεν ἐπὶ μακρὸν εἰς Κίναν, δημοσιεύσας ἱστορικάς μελέτας περὶ αὐτῆς, ἐν οἷς περὶ τῆς γλυπτικῆς κατὰ τὰς δύο δυναστείας τοῦ Χάν, καὶ ἑτέραν ἀρχαιολογικὴν περὶ τοῦ Οὐρανίου Κράτους.

— Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ἡ γνωστοτάτη Γαλλίᾳ μυθιστοριογράφος Ἰουδιθ Γκωτιέ, κόρη τοῦ ποιητοῦ Θεοφίλου Γκωτιέ. Δεκαεπταετίς τῇ 1867 ἐξέδωκε τὸ Ἑξ Ἰάσπιδος βιβλίον— Livre de Jade—σειρὰν περὶ ποιημάτων ἐμπνευσμένων ἀπὸ τοὺς Κινέζους λυρικοὺς ἀλλὰ πρωτοτύπου μορφῆς, μὲ συνθέσεις ὁγυρώδεις καὶ χρώματα φανταστικά. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἔμεινεν εἰς τὴν Γαλλικὴν φιλολογίαν ὡς ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἐξωτικά κομψοτεχνήματα. Ἠσχολήθη πάντοτε μὲ τὴν φιλολογίαν τῆς Ἀπὼ Ἀνατολῆς καὶ ἐνεγράμειν εἰς τὴν λεπτὴν καὶ δύσκολον τέχνην τῆς χωρὶς νὰ ταξιδεύσῃ ποτὲ ἐκεῖ. Ἄλλα ἔργα τῆς εἶνε ὁ «Αὐτοκρατορικὸς Δραγών», Ἰαπωνικῆς ὑποθέσεως, Ἀναμνήσεις λευκοῦ ἐλέφαντος, Ἀνατολικά ἄνθη, ἡ Πωλήτρια μευδιαμάτων, ὁ Γέρονς τοῦ Ὁ-ρους, Πρίγκηπισσα Ἐρωτος, ἡ Ἀδελφὴ τοῦ Ἡλίου» βιβλίον πλήρες ἀπὸ φῶς καὶ χαρᾶν, καὶ τρεῖς τόμοι: Ἀναμνήσεων «Τὸ Περιδέραιον τῶν ἡμερῶν», περιλαμβάοντες συντόμους σκιαγραφίας καὶ διασκεδαστικά ἀνέκδοτα.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Νεῖα εὐρήματα ἤχθησαν εἰς φῶς ἐν τῇ ναφ' τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς Θεσσαλονίκης. Εὐρέθη θανμάσιον Μωσαϊκόν, ἐντειχισμένον δεξιᾷ τοῦ ἱεροῦ καὶ ὀπισθεν ἀκριβὺς τοῦ περιφύμνου Μωσαϊκοῦ τῶν κτητόρων. Ἐπίσης ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας ἐν ἀνασκαφῇ εὐρέθη ἀρχαῖος δεσποτικὸς θρόνος ὕψους δύο μέτρων, γέμων ἀναγλύφων ὠραίας τέχνης. Ἐπίσης εὐρέθησαν ἀρχιερατικοὶ τάφοι ἐν τῇ κρύπτῃ τοῦ ναοῦ, δι' ὧν θὰ διευκρινισθοῦν πολλὰ σημεῖα τῆς ἱστορίας τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης.

Ἐτι σπουδαιότερα εἶνε ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἄλλου μωσαϊκοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Εὐρίσκεται ὀπισθεν τῆς δεξιᾶς παραστάδος τοῦ τέμ-

πλου καὶ εἶχεν ἐπικαλυφθῇ εἰς ὑστερωτέρους χρόνους. Παρίσταται ὁλόσωμος ὁ Ἅγιος Δημήτριος μετὰ λευκῆς γλαυδὸς καὶ κυανοῦ ταβλίου θέτων προστατευτικῶς τὴν δεξιάν ἐπὶ τοῦ ὅμου ἐπισκόπου κρατῶντος Εὐαγγέλιον. Κάτωθεν τῆς παραστάσεως αὐτῆς ὑπάρχει διὰ ψηφίδων χρωματιστῶν ὁμοίως γεγραμμένη ἡ ἐπιγραφή «πανόλβιος Χριστοῦ μάρτυς φροντίδα τίθημι πολιτῶν καὶ ξένων». Καὶ διὰ τὴν ὠραιότητα τῆς παραστάσεως καὶ διὰ τὴν ζωηρότητα τῶν χρωματισμῶν καὶ λόγῳ τῆς καλῆς διατηρήσεως τὸ νέον τοῦτο μωσαϊκὸν εἶνε τὸ σπουδαιότερον τῶν μέχρι τοῦδε ἀποκαλυφθέντων.

— Κατὰ τὰς ἐν Λεβαδείᾳ ἐνεργουμένας ἀγασκαφὰς ἀνευρέθησαν νέα κτίρια τῆς ἀρχαίας πόλεως Κορώνιας καὶ ἀρχαῖα καὶ ἐπιγραφαί.

— Ἀναδιωρίσθη ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Γ. Οἰκονόμου.

— Πρὸ μηνὸς ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου κ. Β. Στάης εὗρε τυχαίως μετὰ τῶν ἀχρήστων τοῦ Μουσείου μικρὸν ἀκατάγραφον καὶ ἀγνώστου προελεύσεως χρυσοῦν νόμισμα, φέρον ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς ὀψεως τὸ γοργόνειον τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας τὴν γλαῦκα αὐτῆς. Ὑποπτεύσας ὅτι πρόκειται ἴσως περὶ ἀνεκδότου τινὸς σπουδαίου νομίσματος τῶν Ἀθηναίων, ἐσπευσε νὰ παραδώσῃ αὐτὸ εἰς τὸ Ἐθνικὸν Νομισματικὸν Μουσεῖον, ἵνα μελετηθῇ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ κ. Σβορώνου. Πράγματι δὲ ἡ μελέτῃ αὕτη ἔφερε νῦν εἰς φῶς δι' ἑτέρου ὁμοίου ἐνεπιγράφου νομίσματος, ὃχι μόνον ὅτι εἶνε ἀσφαλὲς Ἀθηναϊκόν, ἀλλ' ὅτι τοῦτο, ὡς καὶ μεγάλη σειρὰ χρυσῶν Ἀθηναϊκῶν στατήρων, ἥς ἀποτελεῖ τὸ ἐλάχιστον κλάσμα, ἐκόπησαν ἐν ἔτει 257 π. Χ. ὑπὸ τοῦ διαβοήτου τυράννου τῶν Ἀθηνῶν Λαχάρου διὰ τοῦ ὅτ' αὐτοῦ ἀφαιρεθέντος περιαιρευτοῦ χρυσοῦ τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Λάχαρις ἐνήργησεν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ οὐχὶ ἐκ φιλοχρηματίας, ἀλλὰ συμφῶνως πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Περικλέους ληφθεῖσαν ἀνέκαθεν πρόνοιαν τοῦ νὰ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ ἱερὸς οὗτος περιαιρετὸς χρυσοὺς τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς πόλεως ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ ἢ νὰ πάνυ ἐξοίρωνται πάντων, ὡς γράφει ὁ Θουκυδίδης.

— Ἡτοιμάσθη νομοσχέδιον δι' οὗ διαρρυθμίζονται εἰς τὰ βελτίω τὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ὑπηρεσίας. Ἐκτὸς ἄλλων μεταρρυθμίσεων προβλέπεται εὐρύτερα διάδοσις καὶ ἐκλαίκευσις τῶν γνώσεων τῆς ἱστορίας τῆς Τέχνης δι' ὑποχρεωτικῶν μαθημάτων τῶν ἐκασταχοῦ ἐφόρων τῶν ἀρχαιοτήτων εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον, καὶ δημοσίων ἀνακοινώσεων τῶν ἀνασκαφικῶν ἐργασιῶν τῶν ἐπ' ἀκροατηρίου ἢ ἐν τῇ ἡμερησίῳ τύπῳ. Ἐπίσης λαμβάνεται φροντίς περὶ τακτικῶν ἀποστολῶν εἰς Εὐρώπην δημοσίᾳ δαπάνῃ πρὸς εὐρύτερας σπουδὰς καὶ μελέτας ἐκ τοῦ σύγγυς τῶν μνημείων τέχνης, μουσείων, συλλογῶν κλπ.

